

Home range arealberegninger: fup, faldgruber og fakta.

Thomas Secher Jensen, Kent Olsen og Christina Vedel-Smith

Naturhistorisk Museum har i perioden 2008-2011 studeret home range hos almindelig markmus, *Microtus agrestis*, i forbindelse med et program, der skulle belyse betydningen af økologisk jordbrug som refugier for biodiversitet i agerlandskabet. Formålet med markmus projektet var at kvantificere artens home range og spredning, ud fra en hypotese om at markmus populationer i økologisk jordbrug kan kolonisere områder inden for konventionelt jordbrug.

Feltarbejdet foregik på Kalø Gods, hvor syv småbiotoper blev udvalgt som studieområder. Her blev i alt 69 markmus forsynet med radio-transmittere. En del af musene blev prederet eller forsvandt uden at home range areal beregninger kunne gennemføres.

Beregning af home range areal er behæftet med en række usikkerheder. For det første kræves et vist minimum af antal pejlinger før arealberegningen er realistisk, og fastlæggelse af dette minimumantal beror ofte på et skøn. En anden usikkerhed fremkom ved, at det ved undersøgelsen viste sig at nogle markmus faktisk delvist skiftede home range i løbet af kort tid. Endelig er der stor usikkerhed i forbindelse med de forskellige modelberegninger, der udføres på de indsamlede data.

Resultaterne viste, at almindelig markmus har større home range i begyndelsen af ynglesæsonen end senere i ynglesæsonen og uden for ynglesæsonen. Hanner havde større home range end hunner. De markmus, der levede i isolerede småbiotoper, havde små home ranges sammenlignet med de individer, der levede i større brakmarker. Få dyr krydsede åbne marker fra en småbiotop til en anden.